

PAULINE MAIOVÁ

Štěstí

hřeje jako

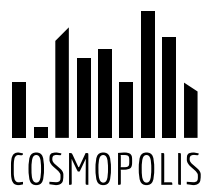

slunce

COSMOPOLIS

PAULINE MAIOVÁ

Štěstí
hřeje jako
slunce

Přeložila Kateřina Prešlová

Das Leben leuchtet sonnengelb by Pauline Mai

© 2021 by Blanvalet Taschenbuch Verlag

a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Kateřina Prešlová, 2022

Cover illustrations © Ekaterina Koroleva, Kate Macate / Shutterstock,
macrovector, Derbisheva / Depositphotos

ISBN 978-80-271-3457-1

Pro Lieselotte

Obsluhovat automat na espresso bych zvládla i ve spánku. Vážně, kdyby mě spolubydlíci vzbudili uprostřed noci a zavolali: „Carli, akutní případ, Angela Merkelová stojí v kavárně a nutně potřebuje cappuccino, jinak propukne další světová válka!“ rozespalá bych se dokolébala ke kávovaru, vzala konvičku a dokonale napěnila vychlazené mléko, nasypala kávu do sítka, nasadila páku a stiskla správné tlačítko. A určitě bych na mléčnou čepičku vykouzčila i krásný lísteček – nebo srdíčko, které by v případě hrozící války možná vyslalo vhodnější poselství.

Když člověk vyrostle v kavárně, kde stráví bezpočet odpolední sledováním prarodičů, kteří se šikovně činí u kávovaru, aby vyčarovali perfektní latte macchiato s oddělenými vrstvami nebo za pomoci sametově mléčné pěny přesvědčili milovníka šlehačky ke konverzi k šálku cappuccina, když si už v pěti letech vytvoří první závislost na pravděpodobně nejlepší horké čokoládě na světě, pak asi nemá jinou šanci, než že jednoho dne sám pocítí svrbění ve špičkách prstů a postaví se ke stříbrně se lesknoucímu stroji. Ve dvanácti jsem si to směla poprvé sama vyzkoušet, v šestnácti už jsem byla v kavárně na brigádě. A teď tu stojím zas, o čtrnáct let a jedno přerušené studium později. Co se na mně od té doby změnilo, když pomínu posun své závislosti od horké čokolády ke caffè latte? To byla právě ta otázka, která mi den co den po probuzení začala poletovat

hlavou jako otravná muška a já ji co nejrychleji s větším či menším úspěchem zase zapudila.

K pultu přiběhla Fritzi, s níž jsem měla společnou směnu, a šťouchla do mě loktem, až jsem málem převrhla šálek své drahocenné první ranní kávy.

„Carli, tvůj kámoš je tady.“

Když se do dveří vploužila důvěrně známá postava, ušklíbla jsem se, aby to viděla jen Fritzi.

„Johane, připravíš mi croissant s marmeládou?“ houkla jsem podávacím okénkem do kuchyně. Johan místo odpovědi něco zabručel, nejspíš i on nutně potřeboval doplnit hladinu kofeinu. Johan vařil lépe než kdokoli jiný, koho jsem znala, dokonce líp než *nonna*, moje italská babička, a to už něco znamená. Trpěl ale chronickou brblavostí, která se dala zmírnit jen pravidelným přísunem horké kávy.

Na podstavec kávovaru jsem tedy postavila hned dva šálky na espresso. Čekala jsem, až se naplní, a mezitím jsem pohledem zkontrolovala hosty u stolků. Všechno tu bylo zahalené do tlumených barev, čímž se naše kavárna lišila od těch vzdušných hipsterských podniků plných světla, které poslední dobou v okolí vyrůstaly jako houby po dešti. I když tím naše kavárna přitahovala spíš starší obyvatele Marburku, ze stěn pokrytých tmavě zelenými květovanými tapetami, nábytku z tmavého dubového dřeva a lesklé, třebaže již unaveně vrzající parketové podlahy vyzařovala útulnost zabydleného obývacího pokoje. Mosazné lustry se zelenými stínítky ozařovaly tmavý nábytek teplým světlem, takže venkovní šed' neměla šanci se žádnou skulinkou dostat dovnitř. Vydatně tomu napomáhaly i bílé svíčky, které hořely v bronzových svícnech na všech stolcích. Marburské počasí venku za okny se zase jednou předvádělo ze své méně hezké stránky, což zdůrazňovalo útulnost interiéru. Na okení tabule bubnoval v pravidelném rytmu déšť, voda po nich stékala v malých potůčcích dolů. Kdo dnes přišel do kavárny na kávu

a zákusek, nepotřeboval ani knihu nebo noviny – stačilo pozorovat přírodní divadlo, které nepřipouštělo dlouhou chvíli.

Mezi stolky v poněkud těsnější zástěře a s dlouhými blond vlasy svázanými do ohonu pobíhala Fritzi, tu odnesla talířek, tam zas přijala novou objednávku. Ode dne, kdy jsem ji poznala při práci tady v kavárně, jsme byly nejlepší kamarádky. Fritzi byla o pár let mladší než já a studovala kulturní vědy, ovšem bez velkého nadšení. Svůj čas raději věnovala nočnímu životu a seznamovacím aplikacím. Nebyly jsme si příliš podobné, ale možná právě to nás spojovalo. Během rozhovorů jsme se doplňovaly: ona vnášela bezstarostnost, které se mně občas nedostávalo, a já jsem tu a tam zajišťovala potřebnou dávku realismu.

Syčení za mnou ustalo a do nosu mi proniklo intenzivní kávové aroma smísené s vůní čerstvých croissantů a všudypřítomného starého dřeva. Zvedla jsem kouřící šálky a jeden z nich postavila na pultík v podávacím okénku. Očima jsem zachytila Johanův pohled a beze slova jsem mu gesty obou ukazováčků naznačila, že tam má kafe. Jemně mu zacukalo v koutcích, ale v nic víc jsem ani nedoufala. To už jsem popadla druhý šálek a talířek s croissantem a zamířila k malému kulatému stolku v rohu vedle stojanu s novinami.

„*Buongiorno*,“ řekla jsem vesele, ale nečekala jsem, že dotyčný odpoví. Obojí jsem položila před staršího pána, který místo poděkování jen přikývl. Jen velice zřídka něco zamumlal italsky či německy na pozdrav, ale dnes ne. Bylo mu asi tolik, kolik by bylo mému dědečkovi, kdyby ještě žil. Ten muž mi ho svými rysy trochu připomínal, s tím rozdílem, že můj *nonno* se mnohem častěji smál. Host ke mně ani nezvedl zasmušilé, trochu zarudlé oči, které z vráscitého obličejе většinou hleděly poněkud ztraceně. Jako by kdysi černé, dnes již prošedivělé obočí nad nimi bylo příliš těžké. Místo toho si vzal místní noviny, které Fritzi ráno přinesla, a schoval obličej za jejich stránky. Ven vyčuhovaly jen konečky těch několika posledních vlasů, které mu ještě na hlavě zbývaly. Pár vteřin jsem se na něj soucitně díva-

la a kousala se do rtu. Možná to byl nesmysl, ale měla jsem dojem, že už dokážu rozeznávat různé podoby jeho smutku. Koneckonců jsem ho tu za poslední rok vídala skoro každý den – a také jsem ho obsluhovala, protože Fritzi mě k němu posílala s poznámkou, že máme „společné“ italské kořeny. Viděla to tak ale nejspíš jen ona sama, protože pán nejevil zájem o jakýkoli kontakt, ani se mnou, ani s nikým jiným. Zdálo se mi, že dnes má obzvlášť špatný den. Ale než jsem nad tím mohla začít hlouběji dumat, nebo jej dokonce oslovit, vyžádaly si mou pozornost dvě starší dámy.

Cestou k nim jsem pohledem zavadila o zarámovanou fotografii nad pultem. Zachycovala tentýž pult, když se ještě leskl novotou, a za ním stáli moji prarodiče. Byli mladí, možná jim ještě nebylo ani čtyřicet, jejich vlasy se pyšnily černou barvou a pleť měli hladkou, oba se zářivě usmívali. Tu fotografii musel někdo pořídit při otevření kavárny. Nejméně deset let předtím přišli do Hesenska jako italští gastarbeitři a pracovali v továrně na pralinky. V Německu zůstali, vychovali tady syna – mého otce – a nakonec si otevřeli vlastní kavárnu. Sama sebe jsem se dokolečka ptala, proč nový majitel tu fotku nesundal, ale protože sem nikdy nechodil, neměla jsem možnost položit mu tu otázku přímo. Možná si myslel, že přispívá k zachování nostalgického půvabu a dojmu autenticity. Měla jsem ten obrázek ráda a líbilo se mi, že se na něj můžu každý den dívat. Připomínal mi ta odpoledne, kdy jsem tady jako dítě po vyučování sedávala u stolu, než se rodiče vrátí z práce. Trávila jsem tu celé hodiny, zabraná do psaní domácích úkolů, skládání puzzle nebo čtení. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Kavárna pořád vypadala, jako by se jí běh času netýkal. A přesto ztratila něco ze své živosti, když odtud moji prarodiče zmizeli. Bývali srdcem kavárny, štamgasty si získali spíš svou povahou než jen skvělou kávou a hříšně dobrými dortíky. Když přede dvěma lety zemřeli a kavárnu koupil nový majitel, její vnější podoba se nezměnila, ale na duši zůstaly šrámy. Z tehdejších hostů už jen málokdo přicházel tak pravidelně jako kdysi. Nový majitel se

tu téměř neukazoval. A to, že jsem tady jako potomek zakladatelů dnes pracovala, nebyla ani tak šťastná souhra náhod, jako spíš ironická hříčka osudu, o níž by klidně mohla zpívat Alanis Morissette.

„Haló, mladá dámo!“

Vzpamatovala jsem se a podívala se do dvou párů netrpělivých očí.

„Ehm, totiž, jak jste to říkaly, prosím?“ Rychle jsem otočila list v bločku. Dámy si vyměnily výmluvný pohled.

„Dáme si jednu velkou snídani pro dva, dvakrát latte macchiato a sklenici pomerančové šťávy. Prosím.“ Poslední slovo doprovázelo jedovaté syknutí.

„Čerstvě vymačkané?“ zeptala jsem se stejně zdvořile jako předtím.

„Ne, ta je rozhodně příliš drahá.“

Chápavě jsem přikývla a vzdálila se, zatímco ty dvě hladce přešly v hovor k cenám pomerančů.

U pultu stála Fritzi a připravovala zrovna konvičky s čajem pro skupinku japonských turistů usazenou kolem velkého stolu u okna. Když jsem zadávala objednávku do pokladny, podívala se na mě a pohledem přejela k pánovi s novinami.

„Je to zvláštní, že sem chodí každý den, nemyslíš?“

„Hm... Už jsem si na něj zvykla, patří skoro k inventáři, nezdá se ti?“

„Jo, jasně. Už tady pracuju tři roky a on sedává den co den na stejném místě, popíjí presso a čte noviny. Ale zvláštní to je. Člověk má přece pořád něco na práci. A neříkala jsi, že už tu býval dokonce i předtím, když kavárna ještě patřila tvé babičce a dědovi?“

„Podle mě jo. Ne tak pravidelně jako teď, ale nejspíš jsem ho obsluhovala už tenkrát. Byl to prostě štamgast a znal se s dědou a babičkou, myslím.“

„Ale někdy přece musí dělat něco jiného než jen vysedávat u kafe a číst noviny!“

Počkala jsem, až Fritzi zalije horkou vodou z kávovaru všechny konvičky s čajem, pak jsem vzala nádobku s mlékem a přidržela ji pod tryskou, která mléko s hlasitým hučením napěnila.

„Nejspíš už je v důchodu. A milionář,“ dodala jsem, když jsem zavřela kohoutek a mohla zase mluvit tišeji. „Doma se o všechno postarají zaměstnanci, uklízejí, starají se o majetek, chodí nakupovat. A on může sedět a číst noviny. Život jako ve snu!“

Fritzi se vesele rozesmála. „Na to se ale tváří docela otráveně, jestli chceš něco vědět.“

„No jo, asi je hrozná nuda nemít vůbec nic na práci.“

Nebylo to poprvé, co jsme zavedly řeč tímto směrem. V naší fantazii byl pán s novinami nejen milionář, ale také zamilovaný muž, který tu den co den čeká na svou vyvolenou, protože mu před padesáti lety slíbila, že se v téhle kavárně jednou znovu setkají. Nebo excentrický spisovatel, který po nocích píše a ve dne hledá inspiraci v denním tisku a mezi hosty kavárny. Kdy asi spí? Možná s otevřenými očima za rozloženými novinami.

„Teda kdybych já už nemusela pracovat, hned bych si věděla rady, co s časem!“ zahalekala Fritzi, zvedla tác s plnými konvičkami, naposledy pohodila hlavou a odběhla. Tmavé kruhy pod očima mi už dávno prozradily, že noc nejspíš zase nestrávila ve své posteli. Ani jsem si vlastně nechtěla detailně představovat, co by Fritzi vyváděla, kdyby měla víc volného času.

Vyskládala jsem na podnos šálky s kávou a sklenice s pomerančovým džusem a zamířila ke kriticky pokukujícím dámám. Vmžiku jsem byla zpátky.

„A co bys dělala?“ nedalo mi to, abych se nezeptala, když jsme se zase sešly u pultu a čekaly na talíře s jídlem pro hosty. Fritzi se jako každá správná barmanka v podobné situaci chopila utěrky, tuhle něco přešetřila, támhle utřela, zatímco já se věnovala špinavým sklenicím, jen aby nikomu nepřišlo na mysl, že snad nemáme co na práci.

„Uvelebila bych se někde na sluníčku v houpací síti a usrkávala koktejly, které by mi nosili sexy barmani.“ Samotné pomýšlení ji přimělo k rozpustilému smíchu.

„Na jakém sluníčku? V Marburku svítí slunce dvě hodiny za rok.“

„Ale jdi, určitě ne v Marburku. Válela bych se někde na jihu u moře a opalovala se, až bych byla jako čokoláda. Copak bys dělala ty, kdybys měla tolik peněz, že už bys nemusela pracovat?“

Přemýšlela jsem s rukama ve dřezu a pohledem jsem ze zvyku přejížděla po kavárně, abych náhodou nepřehlédla zdviženou ruku. „Nejdřív ze všeho bych si našla jiný byt.“

„Ale ne,“ rozhorlila se okamžitě Fritzi, „pojedeš se mnou na jih, kde se nikdo netváří tak kysele jako tyhle dvě.“ Bradou ukázala směrem ke dvěma starším dámám. Ale já jsem jen pokrčila rameny.

„Klidně i tady v Marburku, jen abych byla pryč z toho hrůzostrašného kvartýru. Kam jinam bych se měla vrátit?“

„Prosím?“ Fritzi se ke mně otočila s rukama v bok, utěrka jen schlíple visela dolů. „Tak tobě se nechce na jih k moři, a přitom tvoji rodiče mají dům v Toskánsku! Mluvíš perfektně italsky. Takže nechápu, co tady ještě děláš.“

„Ty si myslíš, že bych se měla nastěhovat k rodičům a nechat se od nich vykrmovat?“ zeptala jsem se se smíchem. Byla to pravda, tatínek po smrti svých rodičů kavárnu prodal, s maminkou dali Německu sbohem a odstěhovali se do Toskánska, kde si opravili dům po nějakém strýčkovi nebo prastrýčkovi, v němž už dávno nikdo nebydlel. Od té doby prožívali mezi vinicemi, olivovými háji a vlastní rozlehlou zahradou svůj sen o životě na italském venkově.

„Proč vlastně ne?“ rozesmála se i Fritzi. Dobře ale věděla, že něco takového by pro mě nikdy nepřicházelo v úvahu, zvlášť když jsem měla naprosto jasné důvody, proč jsem se z domu odstěhovala tak brzo. Jedna horká hlava v rodině je potíží, ale tři najednou jsou katastrofa. Kromě toho tady byla ta obří lež, kvůli níž mě ustavičně hryzalo svědomí. Ta stála mezi mnou a rodiči jako slon, kdykoli jsem s nimi mluvila.

„To by se nejdřív muselo něco stát nebo bych musela být ještě zoufalejší než teď,“ namítla jsem.

„Já vím, já vím. I když si myslím, že byste si měli konečně promlu-

vit a vyjasnit si to. Vždyť je to Itálie! Slunce, moře, špagety, víno!“ nechala se unést Fritzi. „Co dalšího ještě potřebuješ, abys překročila svůj vlastní stín?“ Při pohledu na mě se zarazila. „Promiň, já vím, že o tom nerada mluvíš.“

Zatímco Fritzi odběhla k jednomu z hostů, znovu jsem očima přejela po kavárně a zastavila se u pána s novinami, který se na mě díval. Kdepak, nedíval, jeho pohled sice směřoval k pultu, ale oči hleděly do prázdna. V nitru jsem sebou škubla. Snad nás neslyšel, když jsme se o něm bavily? Těžko, mluvily jsme docela potichu. To až zmínka o Itálii přiměla Fritzi, aby zvýšila hlas. Znovu mě udivilo, jak přepadle dnes vypadal. Nejen mrzutě a smutně jako jindy, ale tak nějak nepřítomně a tváře měl vpadlé. Zdál se fyzicky na pokraji sil.

Vtom mé myšlenky přerušil zvonek z kuchyně a já spěchala donést hostům snídani. Dámy mě ještě pár minut udržovaly v poklusu, poslaly mě zpátky do kuchyně s vajíčkem, které bylo uvařené příliš natvrdo, i když ho Johan vytáhl z vody na vteřinu přesně, nechaly mě vyměnit slánku, jež byla údajně ucpaná, a požádaly o další chléb, ale nakonec ho nechaly ležet v košíku. Zatnula jsem zuby a ze všech sil jsem se snažila držet se představy, jak ty dvě později zachytím v nemilosrdné karikatuře, až budu konečně doma se svým skicákem. Kreslení bylo vedle přípravy kávy asi jedinou další věcí, ke které jsem měla vlohy.

Když jsem se nakonec dostala k objednávkám dalších hostů, zachránila mě Fritzi.

„Já ty dvě dodělám,“ řekla a stiskla mi loket. „Začínáš být rudá jako krocan.“

Mrkla jsem na sebe do zrcadla za pultem, a opravdu – barva mého obličej se blížila malinové marmeládě na talíři se snídání, který se Fritzi právě chystala odnést ke stolu. Takhle je to se mnou bohužel pořád. Jakmile se kvůli něčemu nebo někomu rozčílím, zrudnu ve tváři. Po kom to mám, to je snadné uhádnout. Stačilo dát otci do kávy trochu tabaska, což jsem vyzkoušela v šesti letech, jenže můj

experiment byl rychle ukončen. Výsledek: dcery po otci dědí nejen husté černé vlasy, ale i horkou hlavu. A protože si s ním v tomto ohledu maminka v ničem nezahladila – znáte ty povídačky o házení talířů? To žádné povídačky nejsou! –, neměla jsem zřejmě žádnou šanci své popudlivé nátuře uniknout.

Fritzi se tedy věnovala oběma dámám a pán s novinami mi pokynul, abych mu přinesla další kávu. Připravila jsem espresso, opatrně ho před něj postavila, a když už jsem byla na odchodu, zaslechla jsem drsný hlas.

„Ty bys ráda do Itálie?“

Naprosto vyvedená z míry jsem zírala na muže, od kterého jsem, co se pamatuju, neslyšela nikdy najednou víc než dvě slova. Mluvil nejen drsně, ale i přerývaně... hlasem, který zjevně moc často nepoužíval. Stejně jako při strohých objednávkách, i teď v něm zazníval jižanský přízvuk, který mi připomínal italštinou poznamenanou němčinu mých prarodičů. Muž na mě upíral malé tmavé oči, z nichž číselá únava.

„Do Itálie? Já? Ale ne, ne, to jste špatně rozuměl.“ Snažila jsem se skrýt své překvapení. „To jsme s kamarádkou jen tak žertovaly.“

„Ale tvoje rodina, ta je v Itálii?“

„Rodiče, ano. V Toskánsku. Ale já tam nepatřím. Moje místo je tady v Marburku.“ Zdvořile jsem se usmála a uvažovala, jak rozhovor ještě nějak protáhnout. Přece jsme s Fritzi tak dlouho čekaly, až se o životě tohoto muže dozvíme něco víc. Zrovna když jsem se ho chtěla na něco zeptat, jeho pohled se změnil: Ten obvykle netečný, možná až odmítavý výraz vystřídala jakási laskavost. Chvilí jsem byla zaražená vřelostí, s níž jsem se u něj setkala poprvé. Slyšel snad, že jsem s rodiči na kordy? Jinak jsem si tuto proměnu nedokázala vysvětlit. Zdálo se mi, jako by mě chtěl utěšit. Vděčně jsem se pousmála, ale to už se zase díval do šálku s kávou. Ta chvíle byla pryč a s ní i šance zeptat se na jeho život.

— — —

Udivená tímto setkáním jsem strávila zbytek dne v zamyšlení, našťastí bez incidentů. Každou chvíli jsem se musela podívat na starého pána, ale ten jen upíral oči do novin, až pozdě odpoledne vytáhl z kapsy pár drobných a s cinkotem je nechal dopadnout na stůl, načež s krátkým pokývnutím směrem ke mně z kavárny vyklouzl. Namlouvala jsem si to, nebo byl shrbenější než jindy? Sklidila jsem poslední šálek, vytáhla utěrku a přejela s ní po desce stolku.

„Dneska nutně potřebuju drink!“ houkla na mě Fritzi přes celý lokál. Rozhlédla jsem se, všichni hosté už skutečně odešli, stolky tu stály opuštěné a mohly konečně upadnout do večerní dřímoty. „Dáte si taky?“

Johanovo „Beze mě!“ se ozvalo tak rychle, že otázka ještě nestihla doznít. Chápaly jsme ale, že Johan tráví večery raději s rodinou. Fritzi se otočila se zářivým úsměvem ke mně. Já jsem však zavrtěla hlavou.

„Promiň, ale chci jen jít domů a chvíli kreslit, jsem úplně hotová.“

„To nemůžeš myslet vážně. Jen pojď, aspoň na jeden drink.“ Nasadila ten tón, který se pohyboval někde na hranici mezi žadoněním a příkazem a v normálním případě by mě okamžitě přesvědčil – v normálním případě, ale ne dneska. Mávla jsem rukou a Fritzi zřejmě došlo, že další přemlouvání by nemělo smysl. Místo toho mi během utírání stolků, oplachování sklenic a leštění pultu konečně vylíčila své včerejší rande. Z kuchyně jsme tu a tam zaslechly Johanovo odfrknutí, když byly scénky příliš košilaté, a to mě ještě víc rozesmívalo. Na závěr ukázky svého vypravěčského talentu za námi Fritzi při pronášení věty: „Takže bylo přece jen k něčemu dobré, že nemá moje číslo a ani neví, kde bydlím,“ rázně zamkla dveře kavárny na dva západy. Odpustila jsem si poznámku, že v tomhle městě je těžké vyhybat se někomu celý život, na rozloučenou jsem Fritzi i Johana pevně objala a vydala se na cestu k domovu.

Děšť trochu ustal, proto jsem si jen stáhla kapuci víc do tváře a nechala deštník v tašce.

Marburk stavěli v době, kdy na jehlové podpatky nikdo ještě ani nepomyslel, což si každá dáma uvědomí nejpozději ve chvíli, kdy při zvláštní příležitosti vystrachá ze skříně lodičky. Dlažební kostky jsou křivé a hrbolaté a tak ohlazené, že na nich snadno uklouznete. Podpatky každých pár metrů nemilosrdně uvíznou ve škvíře a kopcovité ulice z vás udělají šaška před zraky všeho osazenstva marburského horního města. Opatrně jsem kráčela dolů z prudkého kopce a v duchu děkovala teniskovému pánuobu za vynález protiskluzových podrážek. Nechtělo se mi jet výtahem, který by mě mohl z horního města s jeho středověkými hrázděnými domy s bílými fasádami svézt dolů. V chodbě přede dvěma výtahy se většinou tlačily skupinky turistů a mladých na cestě za nočním dobrodružstvím, takže bych musela několik minut čekat a potom se nacpat do přeplněného výtahu, který navíc vypadal tak obstarožně, že člověka přepadaly obavy, jestli se ve společnosti zpočených a zrudlých Japonců a Američanů nezřítí k zemi. A i kdyby se nezřítíl, čekalo v něm cestující nejméně půl minuty rozpačitého zírání na strop, případně civění na špičky bot. Protože hudební podkres pro zlepšení nálady tady nepouštěli, byla nepříjemná blízkost cizích lidí brzy všem tak trapná, že začali svorně pokašlávat. Ne,

raději jsem si vybrala jednu z těch úzkých a příkrých cest, které se vinuly kolem staré univerzity, obrovské tmavé budovy s řadou rozpuštěných špičatých věžiček a úzkými dlouhými okny, která vznikla na základech někdejšího kláštera. Měla jsem ráda tyhle svědky marburské historie, kteří jako by nad námi majestátně bděli, líbilo se mi bydlet ve městě, jež hrdě neslo stopy středověké minulosti. Přestože jiné městské části, kde svůj otisk zanechala šedesátá léta v podobě ponurých šedých paneláků, nejsou tak malebné jako horní město, všude můžete narazit na takhle památná místa plná dějin: lankraběcí zámek vysoko nad městem, v němž se dnes nacházejí studentské koleje, kostel svaté Alžběty, Bettininu věž, radnici z červených pálených cihel s mechanickým kohoutem, který každou celou hodinu zdraví rozevíráním křídel, a samozřejmě starou univerzitu, již jsem teď míjela. Byly to právě tyhle budovy, které ve mně probudily nutkání dozvědět se víc o způsobu, jakým je kdysi vystavěli, a kvůli nim jsem chtěla studovat architekturu. Kvůli těmhle budovám a svojí vášni pro kreslení. A i když jsem nekreslila vždycky jen domy, zasněně jsem si představovala, jak si jednou budu vydělávat nad skicákem s tužkou v ruce.

Došla jsem ke vchodu do našeho domu. Byla to jedna z novějších staveb ve městě, jednoduchá a strohá s několika balkony natřenými oslnivě modrou barvou, která na pozadí okolní šedi působila směšně. Odemkla jsem, bez nálady nastoupila do výtahu a vyjela do čtvrtého patra. Po celém dni jsem v sobě měla zvláštní směsici nepříjemných pocitů: starost o pána s novinami, který působil tak zranitelným dojmem, Fritzinu letmou zmínku o rodičích, po níž ve mně zbyl obvyklý pocit selhání, jenž mě beztak pronásleduje každý den, kdy místo do elegantní architektonické kanceláře zamířím do kavárny, uvážu si zástěru a leštím skleničky. Ten pocit ve mně nevyvolává přímo práce v kavárně, spíš konec dlouho hýčkaného snu, který se mou vlastní vinou rozplynul jako pára nad hrncem. O tomto zvratu, od kterého už uplynul jeden rok, jsem se rodičům zatím

nezmínila. Právě tahle lež mi brání s nimi normálně komunikovat. Nedokážu se odhodlat k tomu, abych je do celé záležitosti zasvětila – ne po celém tom dramatu, které mému studiu předcházelo. V jejich představách ještě pořád sedím s pravítkem nad kreslicím papírem ve Frankfurtu, a já tajně doufám, že se pravdu tak rychle nedozvědí. Jejich výčitky bych nesnesla.

A pak tu je ten každodenní návrat do bytu, ve kterém nechci bydlet. Společný podnájem byl nouzové řešení, abych s horou dluhů za studentskou půjčku a při dnešní situaci na trhu s byty v Marburku vůbec našla střechu nad hlavou, když jsem překotně prchla z Frankfurtu. A protože hora dluhů se snižovala jen pomalu, byla jsem na tohle bydlení odkázaná – a na dva spolubydlící, kteří zkraje ještě vypadali v pohodě, ale s každým dnem bylo těžší s nimi vyjít. Zrcadlo v uzoučké kabině výtahu, kam se vešly nanejvýš dvě osoby, třebaže byla určená pro čtyři, bylo tak počmárané všelijakými nápisy a kresbičkami, že jsem v něm viděla sotva půlku svého obličeje. To mi zas tak moc nevadilo. Po takovém dni bych nespíš nespátřila zářivý obrázek svobodné a nezávislé mladé ženy krátce po třicítce.

Ozvalo se tiché pípnutí a byla jsem nahoře. Otevřela jsem dveře, před nimiž ležela rohožka s nápisem: PĚKNÝ KALHOTKY! Obrátila jsem oči v sloup tak jako pokaždé, když mi na tu větu padl zrak, a předsevzala si, že budu chodit ven ještě míň než doposud a šetřit ještě víc, abych si konečně mohla dovolit vlastní byt. V chodbě mě přivítalo sladké ticho, ale byl to klam. Sotva jsem za sebou potichu zavřela, rozletěly se dveře od pokoje na druhé straně chodby.

„Ahoj Carli!“ Blondatý rozcuch, svalnatá ramena a gumové nazonovky – student tělesné výchovy jako z učebnice, který vypadá tak dobře, že se vůbec nemusí obtěžovat s výběrem šatníku. Boris mi šel houpavými kroky vstříc, v půlce cesty, totiž přede dveřmi mého pokoje, se zastavil a s přehrávanou nedbalostí se opřel o stěnu. „Jak jde život?“

V duchu jsem si povzdechla. Jestli mi dneska ještě něco chybělo,

tak to byly milostné návrhy nadměrně potentního spolubydlícího. Rozhodným krokem jsem došla ke svým dveřím a znuděně pronesla: „Dej si pohov.“ Chystala jsem se sáhnout po klice a přitom se nedobrovolně dostat do těsné Borisovy blízkosti, ale najednou jsem uslyšela vrznutí dalších dveří. Tiše jsem si povzdechla a obrátila se.

„Ahoj Carlotto, to je dobře, že tě vidím. Čau Borisi.“ Jakmile si Thorsten, pronajímatel bytu a druhý spolubydlící, všiml urostlého studenta vedle mě, původní energická rozhodnost se mu z hlasu vytratila. Nervózně si prohrábl hnědé vlasy ostříhané na ježka. Boris byl s tím svým flirtováním možná otravný, ale jinak to byl milý kluk, pokud zrovna neměl dámskou návštěvu, jejíž hlučné projevy jsme museli poslouchat. Thorsten byl proti němu docela jiná kapitola. Na první pohled působil neškodně, za posledního půl roku se z něj ale vyklubal kontrolou posedlý manipulátor. Vysoký hubený třicátník v ošoupaném oblečení měl před Borisem, který každý den posiloval ramena a bicepsy při veslování nebo plavání, viditelný respekt a bez váhání ho v naší domácnosti uznával jako alfa samce. V jeho očích nebylo pochyb o tom, kdo je v našem sporném potravním řetězci predátor.

„Chtěl jsem s tebou mluvit. Přece jsme se dohodli, že budeme šetřit toaletním papírem. Je to důležitá věc. Nejen pro naše peněženky, ale i pro životní prostředí.“ Thorsten vrhl tázavý pohled na Borise. Ten na něj však hleděl s kamenným výrazem, a tak Thorsten koktavě pokračoval: „Takže nemohla bys... totiž, víš, prosím ještě snížit svou spotřebu? Víc než dva útržky toaletního papíru by snad neměly být na... chci říct... malou návštěvu záchodu zapotřebí. Ušetříme tak pěknou sumu peněz.“ Strojeně si odkašlal. „Sledoval jsem to a myslím si, že po tobě papíru ubývá mnohem víc...“

„Thorstene!“ vyjela jsem a slyšela, jak se Boris vedle mě tiše hihňá. „Ty jsi počítal, kolik spotřebuju toaletáku?!“

„Já jsem jenom chtěl...“ Thorsten přeskakoval pohledem mezi Borisem a mnou sem a tam. „Jen ověřit, jestli ...“

„To nemyslíš vážně!“

„Ó já,“ neodpustil si Boris při pohledu na moje vztekem zrudlé tváře. Dobře věděl, co se stane, když se Torsten nebo kdokoli jiný míchá do mých věcí. Nejhorší bylo, když se dotyčný snažil působit blahosklonně, to jsem za nic na světě nemohla vystát. Všechno se ve mně začalo vařit a v celé své síle se projevilily moje vrozené sklony k záchvatům vzteku.

Postavila jsem se před Thorstena s rukama v bok a z očí mi šlehaly blesky. Proud slov už se nedal zastavit: „Já to nechápu! Co si myslíš, takhle se míchat do mých věcí? My se tu bavíme o tom, kolik spotřebuju toaletáku? To snad není možný! Jestli to řekneš ještě jednou, tak za sebe vážně neručím!“

Vrhla jsem nejdřív na Thorstena a potom na Borise ten nejšerednější pohled, jakého jsem byla schopná, zmáčkla jsem kliku a se slovy: „Já se radši klidím,“ zmizela v pokoji. Rychle jsem za sebou zavřela a padla na úzkou postel, která zabírala třetinu pokojíku. Kromě ní už tady byl jen malý stolek s počítačem a židlí, který se skoro ztrácel pod hromádkami výkresů a pastelek, a úzká skříňka s policemi, kde jsem měla vyskládané oblečení. Holé stěny a zašlý šedý koberec s viditelnými tmavými skvrnami. Pod postelí se ještě skrývaly dva kufry se zbývajícím majetkem, knihami, svícny, obrázky a dalším oblečením, které jsem za ten rok, co jsem tu bydlela, ani jednou nevytáhla. Jednak je nebylo kam dát a jednak jsem se tu nechtěla moc zařizovat, protože to by znamenalo, že jsem tenhle podnámem začala považovat za svůj domov. A tak to rozhodně nebylo.

Překulila jsem se na bok a civěla na zašedlou stěnu, která kdysi jistě bývala bílá. Zhluboka jsem dýchala. Asi za dvě minuty, když jsem trochu vychladla, mě můj výlev vzteku i zlý pohled už zase mrzely. Ne kvůli Borisovi, ten to zvládne, a navíc je od svých slečen na podobné výstupy zvyklý. Ale Thorsten... Sice je to nesnesitelný pedant a musí mít všechno pod kontrolou, možná to je i absolutně nejnejpříjemnější pan domácí, ale taky je dost citlivý a je snadné ho

vyvést z míry. Přestože si myslí, že má nade mnou jako nad ženskou navrch, když pak dojde na věc, vždycky tahá za kratší konec, takže se na něj nemůžu doopravdy zlobit. Spíš mi ho je líto. Ale počítat útržky toaletního papíru – to jako vážně?

Zavřela jsem oči. Možná bych měla dnešní den prostě hodit za hlavu a jít spát. Jenže když už se jednou přihlásil ke slovu pocit selhání, nebylo tak snadné se ho zase zbavit. Co k tomu říct? Zklamala jsem na celé čáře a musím si to alespoň otevřeně přiznat.

Všechno to začalo, když mi bylo sedmnáct. Rodiče nebyli nijak nadšení z toho, když jsem jim oznámila, že bych si navzdory své někdejší fobii ze školy chtěla udělat maturitu a studovat.

„Ty chceš studovat? Ty?!“ Ještě pořád před sebou živě vidím, jak se otec chytil za hlavu a zůstal na mě vytrštěně hledět. Okamžitě začal mluvit italsky, jako vždycky, když je rozčilený. Sice se narodil v Marburku, ale u nich doma se pořád mluvilo italsky, a přestože němčinu dokonale ovládá a také tady studoval, v pohnutějších situacích mu jde italština od plic. Matka byla učitelkou italštiny a dokáže s ním držet krok. Seděli jsme v obýváku v našem třípokojovém bytě, uvelebení na sedací soupravě s kdysi plyšově jemným, ale nyní již odřeným potahem v zašlých odstínech hnědé a šedé, a já řečnila o maturitě a dalším vzdělání.

„Opravdu si myslíš, že to je dobrý nápad?“ vložila se do hovoru klidným, ale rozhodným hlasem matka. Libovala si v tom, že po boku mého vznětlivého otce hrála roli přívětivé manželky. Přitom dobře vím, že když se dostane do varu, v ničem si s ním nezádá.

„Jasně,“ odvětila jsem vyrovnaně. „Dodělám si maturitu a pak se přihlásím na univerzitu ve Frankfurtu. Už jsem si o tom něco načetla. Mohla bych mít celkem obstojnou šanci, když slušně odmaturuju. Já se prostě *musím* stát architektkou, je to jediná věc, kterou bych se mohla živit! Víte přece, jak moc mě zajímají dějiny města a těch starých budov. Tak ráda bych se o tom dozvěděla víc, o jejich původu a proč je postavili právě takhle.“

Otci málem vypadly oči z důlků. Vstal, otřel si dlaně o boky, ukázal na mě, otočil se a zavrtil hlavou.

„Dějiny města,“ opakoval nevěřicně. „A co nové domy? To bys totiž musela stavět nové domy, ne jenom pozorovat ty staré!“

„To přece vím. Ale nebylo by to úžasné, kdybychom spolu někam šli a já bych mohla říct: ‚Tenhle dům jsem navrhla já!‘ Nebyli byste na mě pyšní?“

„To ale nejdřív musíš dostudovat a navrhnout dům! Ta trocha kreslení ve volném čase ti na to určitě stačit nebude. My přece dobře víme, jak to s tebou je: Nikdy nic nedokončíš! Vždycky máš nejdřív plno řečí a pak to při sebemenší komplikaci vzdáš!“ Otec dospěl do té fáze výbuchu vzteku, kdy začínal být protivně kousavý. Znáám ho a vím, že později bude svých výroků litovat, a přesto se mě dotklo, že mi předhazuje moje slabé stránky.

„Carlotto, neměla jsi zrovna nejlepší vysvědčení. Ty jsi školu nenašela!“ I matčin hlas zhrubl a připomněl mi všechny ty debaty, které jsme vedli během mé školní docházky. Oba moji rodiče vystudovali vysokou školu. Fakt, že jejich dcera nenosí domů právě vynikající známky, a dokonce jednou propadla, pro ně byl takovým zklamáním, že jsem brzy začala být černou ovčí rodiny, poněkud přihlouplou a v každém případě neschopnou vlastních rozhodnutí. Tehdy se rodiče s mou univerzitní kariérou rozloučili. Když jsem s tím teď přišla sama, jen jsem probudila stará zklamání a frustrace. V každém případě byli přesvědčení, že jsem se zase jednou nesprávně rozhodla pro něco, co stejně nikdy nezvládnou.

„Na univerzitě je to úplně jiné než ve škole. Tehdy jsem si nemohla vybrat, jestli tam půjdu, nebo ne. Ale tohle je moje vlastní rozhodnutí! Chci do toho jít!“

„Chce do toho jít, to se mi snad zdá! A za dva týdny se bude opakovat ta stará písnička, bude kňourat a stěžovat si a nadávat a my ji budeme žít!“ Otec chodil po koberci dokola a nebylo jasné, jestli hovoří ke mně, nebo spíš k jakési vyšší instanci.

„Ne!“ zvýšila jsem hlas i já. Cítila jsem, že mám tváře rudé stejně jako rodiče. Snažila jsem se zhluboka dýchat. Tenhle rozhovor se mi nesměl vymknout z rukou. Bylo mi jasné, že jestli se pohádáme, můžu na studium, nebo přinejmenším jejich podporu zapomenout. „Ne,“ přinutila jsem se ke klidnějšímu tónu. „Já se tím prokoušu, slibuju. Je to přesně to, co chci dělat.“

Matka se zasyčením vydechla. Otec dál chodil v kruzích.

„Prosím,“ žadonila jsem.

Otec se zastavil a zpřímá se mi zadíval do očí. „Ty to nikdy nemůžeš zvládnout. Jen zbytečně vyhodíme peníze.“ Bez dalšího slova se obrátil a odešel z pokoje.

„Mami!“ hledala jsem podporu u matky.

„Slyšela jsi otce,“ hlesla jenom a ani se na mě nepodívala. „Poslechni ho, dodělej si školu, jak jsme se domluvili. To pro tebe bude nejlepší.“

Vyskočila jsem. „To nemůžete myslet vážně!“ křičela jsem. „Chtěla jsem jenom jednu jedinou věc, jedinou! A vy... vy mě ani neposloucháte!“ Vyřítla jsem se z obývacího a zabouchla za sebou dveře.

Jestli byli moji rodiče ti nejumíněnější lidé v mém okolí, pak moji prarodiče byli ti nejvládnější. Babička mi sice vyprávěla o dřívějších časech, kdy se dědeček taky dokázal pěkně rozohnit, ale s přibývajícím věkem, a hlavně, jak zdůrazňovala, pod vlivem své ženy se umírnil. A to byla pro můj vztah k rodičům záchrana. Během několika dní, které jsem strávila prací u babičky v kavárně, abych si našetřila na nové pastelky, se jim podařilo vzbudit ve mně záujem pro práci kreslířky stavebních projektů – jako odrazový můstek pro studium. Kdybych měla ukončené vzdělání v příbuzném oboru, zvýšily by se moje šance pro přijetí na univerzitu. Rodičům se tak ulevilo, když se o mém rozhodnutí dozvěděli, že souhlasili s tím, že mě budou v mých plánech nadále podporovat, i kdybych si pak pořád chtěla dodělat maturitu a jít studovat.

V následujících měsících jsem protrpěla hodiny nudné teorie

a prokousávala se zkouškami ve škole. Ještě pořád mám v počítači bezpočet selfíček pořízených tehdy ještě digitálním foťákem, na kterých jsem s dělníky na staveništi v otlučených pracovních helmách. K maturitě jsem se dokonce dopracovala dřív, a nakonec jsem stála ve svých dvaadvaceti letech a s bušícím srdcem před branami Frankfurtské univerzity aplikovaných věd, kam mě přijali k bakalářskému studiu architektury.

A pak se ukázalo, že rodiče se přece jen nemýlili. Bakalářské studium jsem ještě zvládla, ale copak mělo v očích mých rodičů nějakou váhu? Pro ně existoval jen úspěch v celém studiu, nebo prohra. Takže to bylo všechno k ničemu. Všechny ty roky jsem si mohla s klidem ušetřit, kdybych je poslechla hned.

Fritzi sice tvrdí, že k tomu člověk musí mít velkou odvahu, aby ukončil studium krátce před získáním magisterského titulu – zvlášť když už je mu skoro třicet –, ale v mé hlavě se pokaždé ozve ten hlodavý hlásek, který mi našeptává, že to byla pouhopouhá slabost. A chyba. Povzdechla jsem si. Dalo by se to napravit, mohla bych se na univerzitu jednoduše vrátit a studium dokončit. Ale při vzpomínce na poslední semestry se mi svírá žaludek. Všechny ty měsíce se přede mnou vynořují jako černá díra, hroživá a nenasytná. Moji prarodiče zemřeli právě v prvních týdnech posledního ročníku. Nejdřív babička na následky mrtvice a krátce nato dědeček při nešťastném pádu během nastupování do autobusu. Manželčina smrt ho očividně duševně tak zmohla, že zapomínal i na nejjednodušší věci, což se mu v kombinaci s tělesnou slabostí stalo osudným. Pro mě potom bylo skoro nemožné soustředit se na školu. Pravítko a kružítko se v mých rukách stávaly čímsi cizím. Debaty ostatních studentek mi připadaly povrchní a vzdálené. Den za dnem jsem čekala, že se to zlepší a bolest odezní, až jsem jednoho dne o prázdninách seděla v bývalé dědečkově a babiččině kavárně a dívala se na jejich fotografii nad pultem a najednou jsem k nim pocítila nezvyklou blízkost. Moje truchlení ve skutečnosti začalo teprve toho dne, mým

rozhodnutím vrátit se do Marburku a do kavárny. Samozřejmě jen na přechodnou dobu, říkala jsem si, jenom než mi bude líp. Dneska už jsem smutek po prarodičích jakžtakž překonala, ale je mi jasné, že do Frankfurtu se nevrátím. Není kam. Ale jak to se mnou půjde dál, to bohužel netuším. Ocitla jsem se ve slepé uličce.

Vtom někdo zaklepal. Trhla jsem sebou.

„Panebože, Thorstene, dej mi už s tím toaletákem pokoj!“ zahartusila jsem podrážděně. Dveře se otevřely a objevila se svalnatá paže svírající v prstech lahev.

„Můžu?“ ozvalo se tlumeným hlasem.

Povzdechla jsem si. Sice jsem už nechtěla nikoho vidět, ale upřímně řečeno bych stejně neusnula a myšlenky by mi jen dál kroužily v hlavě.

„Tak pojd' dál.“

Lahev bílého vína vypadala lákavě, a kdoví, třeba má Boris rande s další natěšenou kandidátkou a nechá mě tady v povznesené náladě s tím vínem o samotě. Posadila jsem se a svěsila nohy z postele. Boris vešel obezřetně, ale s úsměvem na rtech. Bokem přibouchl dveře. Z jeho pohybů holkám určitě měknou kolena.

„Měl jsem dojem, že by ti doušek udělal dobře.“ Podal mi lahev a dvě sklenky. „Nejspíš jsi neměla nejlepší den.“

„To máš pravdu,“ potvrdila jsem. Nijak zvlášť mě nepřekvapilo, že se u mě objevil. Celkem často přicházel bez pozvání, aby mi dělal ty svoje zbytečné návrhy, které snad ani nemyslel vážně, nebo aby mi poreferoval o některé ze svých kořistí, bez čehož bych se obešla. Občas, když mu došlo, že u mě nepochodí a jeho historky mě nezajímají, z toho byl nakonec docela přínosný rozhovor. Dneska to vypadalo, že jeho návštěva má docela jiný důvod. Vzbudila jsem v něm snad soucit? Posadil se na židli naproti mně, postavil sklenky na stůl a nalil do nich víno. Pak je vzal, opatrně i se židli přihopsal blíž a jednu mi podal. Vděčně jsem ji přijala. V prstech jsem ucítila příjemný chlad studeného vína, který mě pomalu uklidňoval.

„Na lepší dny!“ pronesl Boris s pousmáním a zvedl sklenku. Přitukli jsme si. Neptal se, co mi tak pošramotilo náladu, a za to jsem mu byla vděčná.

„Chudáka Thorstena jsi zase pořádně usadila. Pak už jen koktal a zalezl k sobě do brlohu.“

Hleděla jsem na špinavou podlahu. „Já to s ním pak proberu.“

„Nelam si s tím hlavu. Dostal, co si zasloužil.“

Zvedla jsem k Borisovi oči. Byl jako obvykle nad věcí.

„Tobě se to mluví,“ namítl jsem. „Tebe netrápí, když s někým vyběhneš.“ V nitru jsem sebou škubla, znělo to mnohem hůř, než jsem měla v úmyslu. Díval se na mě s pobaveným úsměvem na rtech a povytaženým obočím. Rychle jsem vše chtěla napravit: „Promiň, nemyslela jsem to tak.“

„Ne, to je v pohodě,“ řekl nenuceně a opřel se. „Máš pravdu. Určitě jsi musela párkrát slyšet, jak jsem nějakou ženskou odpálkoval. Ale abys věděla, já to nedělám pro zábavu, fakt ne. V první chvíli se mi ta ženská vážně líbí, ale pak prostě rychle přijdu na to, že to není ono. A není snad upřímnější ji rovnou vyprovodit než v ní budit falešnou naději?“

„No dobře, když to řekneš takhle...“ Konečně jsem se zhluboka napila vína, abych se mohla nad jeho slovy zamyslet. Chladivý nápoj mi protekl hrdlem a já ho pocítila až v břiše. Bylo to příjemné.

„Přece nemůžu za to, že se do mě hned každá zamiluje,“ pokračoval.

Dívala jsem se na něj a zvedla obočí. „Jako bys přesně tohle neměl v úmyslu.“

„Proč? Jak to myslíš?“ Předklonil se a hypnoticky mě pozoroval. Znovu jsem se napila. Rozhovor mě začínal bavit, s Borisem vždycy všechno vypadá tak snadné a banální. Skoro jako by to byl dobrý kamarád. O zbytek se postaralo víno.

„Je ti jasné, že tady odtud toho slyším mnohem víc než jen dramatické rozchody?“

„Jo, já vím.“ Zahýbal obočím.

„Nemyslím tohle.“ Rozpačitě jsem zavrtěla hlavou. „Myslím spíš ty romantické večere, co vaříš a servíruješ při svíčkách, co těm holčkám přitom šeptáš do ouška, jak jim vyznáváš lásku a slibuješ hory doly, jen aby zůstaly přes noc, protože je chceš až do rána držet v náručí a pak společně posnídat...“

„Ale jdi, to k tomu přece patří. Jinak si vždycky stěžujete, že se vůbec nesnažíme, že nám jde jen o sex, a hotovo. Já na to jdu jinak.“

„Tak zaprvé, *my* si vůbec nestěžujeme, protože *já* s tím nemám nic společného.“

„To je pravda. Ještě jsem u tebe nikdy pánskou návštěvu neviděl.“

Narovnala jsem se a zalapala po dechu. Chtěla jsem nadhodit něco geniálního, co by ho odkázalo do patřičných mezí – ale osrovtip byl tentam! Několikrát jsem se chystala něco říct, ale našla jsem vhodná slova, nakonec jsem se ušklíbla a jedním lokem vyprázdnila sklenici, jako bych tím mohla něco dokázat.

„Já to totiž nepotřebuju,“ oznámila jsem mu se zraněnou pýchou, „všechny ty řečičky a předstíranou náklonnost, a nakonec si stejně budou oba jen lízat rány.“

„Takhle ty to vidíš?“ Borisovi skutečně téměř zmizel úsměv ze rtů. Na čele se mu zavlhla vráska a nakrčil obočí. Zaklonil se a vzal ze stolku lahev s vínem. Bez ptaní mi dolil a lahev odložil k nohám. „To je smutný. O hodně přicházíš.“

„Opravdu?“ zeptala jsem se a napila se. Víno příjemně chladilo a zároveň se mi do duše pomalu vkrádal klid. „A o copak?“

„Tak... spoustu věcí,“ spustil Boris a opřel se zády o židli, jako by se chystal k dlouhému proslovu. „Třeba o ty chvíle, kdy si s někým povídáš a zjistíš, že je úplně fuk, o čem se bavíte, dokud si máte co říct. Nebo když se ti podaří plácnout fakt špatnej vtíp a ona se směje jen proto, že tě má tolik ráda. Nebo to mravenčení, když se někomu poprvé dlouze zadíváš do očí a dojde ti, že ji chceš. Nebo jeho.“

Přistihla jsem se, že se jeho slova dotkla jakési hluboko schované struny v mém srdci.

„Hm,“ vymáčkla jsem ze sebe a zašilhala jeho směrem, „to zní vážně... mile.“

„Mile?“ vyprskl Boris. „Ty vážně nemáš ani tušení. Kdy jsi s někým naposledy něco měla?“

„To zrovna *tobě* rozhodně vykládat nebudu.“ Vyhnula jsem se pohledu jeho očí a napila se vína, které teď chutnalo ještě líp.

„Ale no tak. Řekni mi to. Nikomu to neprozradím, přísahám.“ Do hlasu se mu vloudila hravost.

Chtěla jsem se postavit, žuchla jsem ale zpátky na postel, protože se mi trochu zamotala hlava. Nesnesu velké množství alkoholu, a navíc jsem ani nevečeřela.

„Nemáš ještě rande nebo něco?“ zeptala jsem se.

V Borisových očích se objevily vyzývavé jiskřičky.

„Heleď, Carli, nebuď prostořeká. Fajn, nemusíš mi nic vykládat. Ty si prostě nikoho nepustíš k tělu. To mi bylo jasné hned od začátku.“

Svraštila jsem čelo. „Jasně že snesu, ale ne každýho.“

„Podle mě,“ spustil rádoby žertovně, ale já jsem v jeho hlase slyšela ješitnost, „s tím budeš mít problém vždycky, i kdybys potkala prince z pohádky.“

„Myslíš?“

„Ty se bojíš, to je vidět na kilometry daleko. Na to tě nemusím znát. Kouká ti to z očí.“ Zatímco mluvil, přejížděl pohledem po pokoji, ale při posledních slovech se mi zadíval do očí a přivřel víčka.

Nebyla jsem schopná slova. Uvolněnost, kterou mi víno vlilo do žil, jako by zmizela. Seděla jsem tam jako solný sloup a snažila se vydržet Borisův pohled. Ať to měl v úmyslu, nebo ne, jeho slova mě zasáhla. Ale místo aby otěže převzal vztek, tak jako vždycky, začal se na povrch drát ještě jiný pocit, který jsem nedokázala nebo ani nechtěla identifikovat.

Borisova tvář náhle zjihla. Lehce ke mně natáhl ruku, jako by uklidňoval kousavého psa.

„Nechtěl jsem to tak říct, jen mi to uklouzlo. Nemyslel jsem to vážně, ne tak docela,“ pustil se do vysvětlování, ale umlčela jsem ho krátkým zavrtěním hlavy.

„To nic,“ řekla jsem a pokusila se o prezíravý úsměv. „Taky jsem předtím tvrdila, že jsi studenej čumák bez citu.“

„Čumák jsi neřekla!“

Musela jsem se usmát. Jen slabě, abych zahнала pochybnosti a myšlenky, které ve mně právě vřely, ale přesto mi bylo příjemně.

„Ty, Borisi, myslím, že už půjdu do hajan. Byl to hodně, hodně dlouhý den.“

Boris se okamžitě zvedl a pocuchal mi vlasy.

„Jasně, ale bylo fajn si s tebou pokecat. Měli bychom to dělat častěji.“

„Dobře, ale trochu ubereme na upřímnosti,“ navrhl jsem napůl žertem.

Když se za ním potichu zavřely dveře, padla jsem na záda na postel. Myšlenky mi začaly bleskově přeskakovat od soucitného pohledu pána s novinami k jiskřičkám v Borisových očích, slyšela jsem chraptavý hlas s italským přízvukem i Borisova slova, která sice nemyslel zle, ale přesto jsem je nemohla nechat plavat. Dotkly se mě na citlivém místě, protože ve chvíli, kdy je vyslovil, mi bylo jasné, že má pravdu. Oči se mi začaly zavírat, vlivem alkoholu v krvi mi Borisův obličej splýval s tváří pána s novinami, a nakonec splynuly v bláznivém snu, z něhož jako by nebylo úniku.

Ráno jsem rozespalá a udýchaná dorazila do kavárny s půlhodinovým zpožděním. Když jsem předchozího večera usnula oblečená a bez peřiny – a ano, bohužel jsem si ani nevyčistila zuby –, zapomněla jsem si nastavit budík.

„Jejda, Carli, dobré ráno!“ volala se smíchem Fritzi, když jsem ji ve dveřích málem porazila. „Copak jsi to dneska snídala?“

„Radši se neptej.“ Při vzpomínce na prázdnou lednici v bytě mi hlasitě zakručelo v žaludku. Musela jsem se spokojit s trochou zvlhlých lupínků. A když jsem pak v koupelně našla jen prázdný držák na toaletní papír a pouhé dva útržky, které mi tam Thors-ten zjevně připravil, byla to poslední kapka. Byl nejvyšší čas zahájit intenzivnější pátrání po jiném bytě. Vyčerpaně jsem si uvázala zástěru, vrhla pohled do dosud prázdné kavárny a pak se s úlevou otočila ke kávovaru, abych uvedla do pořádku alespoň hladinu kofeinu. Sotva jsem však polkla první malý doušek cappuccina, otevřely se za mnou dveře a dovnitř se s brebentěním nahrnula spousta lidí. Ale i ty dvě minuty klidu byly krásné! S povzdechem jsem šálek zase odložila, otočila se a usmála se na skupinu možná patnácti turistů.

„Kdepak dnes zůstal náš italský přítel?“ zeptala se Fritzi přes hlasité hučení napěňovače mléka. Pod tryskou přidržovala plnou kovovou konvičku. „Už je na něj dost pozdě.“

Vzhlédla jsem od příborů, které jsem právě leštila, a mrkla ke stolu, kde jindy pán s novinami sedával. Místo bylo opravdu prázdné. Ve zmatku se smečkou turistů a při pokusu dostat náladu pod kontrolu jsem si jeho absence vůbec nevšimla. Podívala jsem se na hodiny. Byly už dvě odpoledne.

„To je zvláštní,“ musela jsem uznat. „Ještě jsem nezažila, že by se neobjevil.“

„Ani já ne,“ nadhodila Fritzi. „Ale třeba má jenom rýmu,“ mávla nad tím rukou.

Ale pán s novinami už nepřišel. Ani po týdnu. Děkala jsem si o něj starosti. Fritzino chlácholení, že nejspíš odcestoval, mi na kličdu nepřidávalo. Během roku, co jsem tady pracovala, přicházel každý den, trávil u svého stolku celé hodiny, a teď že by odjel? To mi nešlo na rozum. Ne ne, obávala jsem se něčeho jiného. Už měl svůj věk, bylo mu asi tolik jako dědečkovi. A naposledy, když jsem ho viděla, vypadal vážně sešle. Copak jsem se o něj nestrchovala už tenkrát? Každou chvíli mi pohled zabloudil k malému stolku, který byl teď většinou prázdný nebo u něj seděli lidé, kteří jako by tam nepatřili. Naděje, že se mylím a že se jednoho dne otevrou dveře a on prostě vejde, se nenaplnila. Ale než jsem mohla začít hloubat nad tím, jestli bychom neměli něco udělat, abychom zjistili, kde bydlí, vytrhla mě z úvah Fritzi nebo hosté. A navíc jsem měla svoje vlastní starosti, které teď při sebemenším podnětu vybublávaly ven.

„Musím si najít jinou práci,“ svěřila jsem se Fritzi, která právě došla na židli naproti mně. Ceduli na dveřích už jsme otočili na ZA-VŘENO, lustry jen slabým nazelenalým světlem ozařovaly tmavý stůl před námi. Ve vzduchu se ještě vznášely všelijaké vůně: kořenitá vůně Johanovy houbové polévky se v příjemně uklidňující kombinaci mísila s těžkým kávovým aroma. Fritzi si donesla kousek zbylého třešňového dortu, a když zabořila vidličku do krému, ozývalo

se jemné praskání bublinek ve smetanové hmotě. Slyšela jsem tiché bzucení myčky v kuchyni a Johanovy blížící se kroky. Přitáhl si třetí židli a posadil se.

„Carli nás chce opustit,“ zahuhňala Fritzi s plnou pusou.

„Opravdu?“ zabručel Johan a tázavě se na mě požíval. Tak jako obvykle před koncem pracovní doby měl lepší náladu, protože se blížila chvíle jeho návratu k manželce a třem malým dětem.

„Potřebuju peníze,“ vysvětlila jsem mu. „Musím se z toho podnájmu konečně odstěhovat. Kromě toho už rok nalhávám rodičům, že pořád studuju,“ dodala jsem suše.

„Proč jim konečně neřekneš pravdu? Já vím, předhazovali by ti, že jim bylo dávno jasné, že ta architektura není nic pro tebe. Ale třeba by měli radost, že pracuješ v kavárně po prarodičích.“

„Že pokračuješ v rodinné tradici,“ nadhodil Johan.

„Vlastně to ani pořádná rodinná tradice není. Rodiče si kavárnu nenechali a já jen dělám servírku, nevedu to tady. Ne, to nejde. Úplně slyším, co by řekli: Kdybys nás jen jednou jedinkrát poslechla a tak dále a tak dále. Jestli s tím začnou, radši vyskočím z okna.“

„Jednou jsem četl, že si někdo lehl do mrazáku, aby tam zmrzl, a tak spáchal sebevraždu,“ pronesl Johan suše.

„Fuj, to je nechutný!“ vyprskla Fritzi. „Ale taky bys mohla svoje spolubydlící rozpálit doběla a sníst takovou hromadu toaletáku, až by ses udávila,“ uvažovala dál.

„Nebo,“ vzal si slovo Johan, „zapneš napěňování mléka naplno a...“

„Dobře, dobře, díky, lidi, ale zabít se ještě nehodlám.“

„Tak fajn. Takže potřebuješ novou práci,“ shrnula Fritzi a strčila si do úst další sousto dortu. „Co by přicházelo v úvahu?“

„No... pořád ještě bych mohla dělat stavební kreslířku v architektonické kanceláři.“

„Cože, to bys uměla? Myslel jsem, že jsi úplně mimo obor, když jsi nedostudovala. Ale proč teda pracuješ tady?“

„Protože se nechci unudit k smrti,“ vydechla jsem. A protože mám tu práci pořád spojenou s hlubokým smutkem.

„Takže dilema? Nechceš pracovat v kanceláři, ale tady vyděláváš málo.“

„Možná si budeš muset najít nějakou úplně jinou práci,“ navrhl Johan svým klidným, zvučným hlasem. „Něco, při čem bys byla šťastná.“

Dojatě jsem k němu vzhledla. „Ale co?“

„Kreslit!“ vložila se do toho Fritzi. „Kreslíš tak nádherný portréty. Tak dělej tohle!“

„Jako že si mám sednout na pěší zónu a lákat lidi? Já nevím...“ Položila jsem si hlavu do dlaní. „To z toho bytu vyletím ven ještě dřív, protože už nebudu mít na nájem.“

„Ne, ty budeš umělkyně!“ rozzářila se Fritzi. „Tvoje kresby se budou vystavovat v galeriích a uděláš díru do světa.“

Pochybovačně jsem na ni pohlédla. Seděla naproti mně s širokým úsměvem a jiskrami v očích a šermovala vidličkou.

„Na to nejsem dost dobrá,“ namítla jsem.

„To budeš vědět, až to zkusíš!“

„Ne, chybí mi vzdělání a technika. Profesionálně umím jenom rýsovat domy podle pravítka.“

Fritzi si povzdechla, Johan zabručel a já hleděla do desky stolu. Takhle jsme tam seděli, zaboření v depresivních myšlenkách, ale najednou mi zazvonil mobil a všichni tři jsme sebou trhli. Vytáhla jsem ho a spatřila na displeji cizí číslo. Vrhla jsem na ostatní omluvný pohled, zvedla se, poodešla kousek stranou a hovor přijala.

„Prosím?“

„Dobrý večer, tady Michael Grüner ze společnosti Grüner & Pog-nalzki, hovořím s Carlottou Ricciovou?“

„Ehm, ano.“

„To jsem rád, dobrý večer, paní Ricciová,“ představil se.

A já rovněž odpověděla: „Dobrý večer.“

„Paní Ricciová, mohl bych vás požádat, abyste se v následujících dnech zastavila u mě v kanceláři? Hodilo by se vám to například zítra odpoledne?“

„Zítra odpoledne...? Ale o co jde a co je to za kancelář?“

„Aha,“ ozvalo se strnule z druhé strany. „Vy ještě o ničem nevíte. Je mi líto, že vás takhle přepadám, domníval jsem se, že už vás informovali. Nebylo vůbec snadné sehnat na vás číslo, ale nakonec mi pomohl váš šéf. Jde o pana Fabrizia Poliho, před týdnem zemřel. Rád bych vám vyjádřil svou soustrast.“

Jméno Fabrizio Poli mi znělo v hlavě jako ozvěna, jenže jsem k němu nedokázala přiřadit tvář.

„Kdo je Fab...,“ zarazila jsem se uprostřed věty, ale vtom mi došlo, kde jsem tohle jméno už mockrát viděla napsané: Bylo vyražené v kožené peněženke pána s novinami. Otočila jsem se a podívala se na Fritzi, která ke mně upírala oči plné zvědavosti. „Ten pán s novinami,“ vyhrkla jsem, „on zemřel.“ Fritzi vykulila oči, obě jsme se otočily k malému stolku v rohu kavárny, který v pološeru vypadal ještě opuštěněji.

„Ehm, já vás dobře neslyším,“ přerušil mé myšlenky hlas v telefonu.

„Já... totiž, promiňte. Kdy přesně se to stalo a jak?“

„Minulé úterý ho odvezli do nemocnice. Sousedi z bytu pod ním slyšeli rámus a hned u starého pána zazvonili. Když neotvíral, zavolali policii a pohotovost. Ale bylo už pozdě. Selhalo mu srdce, lékař už pro něj nemohl nic udělat.“

Vzpomínala jsem na uplynulý týden, přehrávala si, co se stalo v onen den, a pak mě píchlo u srdce. Byl to ten den, kdy mě ten pán s novinami – Fabrizio – oslovil. Večer jsem pak seděla s Borisem u vína a utápěla se v sebelítosti. V těch chvílích musel Fabrizio zemřít – opuštěný. Když mi došlo, co to znamená – že Fabrizio už nikdy neprojde dveřmi kavárny a neposadí se na své místo –, sevřelo se mi hrdlo.

„Upřímnou soustrast,“ opakoval pan Grüner stejně formálně jako předtím. „Rád bych s vámi probral závěť zemřelého. Mohla byste se zastavit v naší kanceláři?“

Ničemu jsem nerozuměla. Závěť? Sice jsem Fabrizia denně vídala v kavárně, ale nikdy jsme neprohodili víc než pár vět. Proč by se mnou chtěl pan Grüner mluvit o jeho závěti?

„Paní Ricciová? Jste tam?“

„Ano, ehm, samozřejmě že se zastavím. Říkal jste zítra odpoledne?“ Tázavě jsem se podívala na Fritzi s Johanem, oba divoce kývali na souhlas, nejspíš byli stejně zvědaví jako já. „Ano, to by šlo. Kde je...?“

„Grüner & Pognalzki. Liebigstraße. Pošlu vám adresu esemeskou. Skvěle, tak zítra.“

„Na shledanou zítra, ano,“ řekla jsem po chvíli, ale pan Grüner už zavěsil.

Položila jsem telefon a nechápavě hleděla na své spolčníky. Johan odsunul židli a beze slova vstal.

„Vážně to byl notář?“ zajímala se Fritzi. Došla jsem ke stolu, postavila se za svou židli a položila ruce na opěradlo.

„Chce se mnou mluvit o závěti.“

Fritzi si dlaněmi připlácla pusy. „Takže to byl boháč,“ zašeptala. Zavrtěla jsem hlavou. „To si neumím představit.“

„Jen počkej.“

„Ale že opravdu umřel...“, namítla jsem, protože mi pořád nešlo do hlavy, že pán s novinami už nikdy nepřijde. Obě jsme znovu pohlédly k prázdnému stolku, ke kterému se už neposadí.

Pak se vrátil Johan. V jedné ruce držel lahev s čirou tekutinou a bez etikety, ve druhé tři panáky. Mlčky před nás sklenky postavil, vytáhl z útlého hrdla lahve zátku a skleničky naplnil.

„Na...“ Zarazil se a tázavě se na mě podíval.

„Fabrizia,“ odpověděla jsem mechanicky.

„Na Fabrizia. Ať odpočívá v pokoji.“ Zvedl sklenku, Fritzi se také

postavila, uchopila tu svou a podržela ji ve výšce.

Třesoucími se prsty jsem zvedla sklenku. Přitom jsem cítila, jak si zpráva o Fabriziově smrti proráží cestu do mého vědomí a jak se ve mně pomalu rozlévá smutek. Sice jsem ho tak dobře neznala, ale přesto jsme spolu tady v kavárně strávili tolik času. Kolikrát jsme s Fritzi na pána s novinami zavedly hovor a snažily se přijít na to, jak asi vypadá jeho život venku mimo kavárnu. A teď je pryč. Navždycky. Došlo mi, jak moc mi vlastně bude chybět, a musela jsem polknout.

„Na Fabrizia,“ opakovaly jsme s Fritzi a obrátily do sebe silnou domácí pálenku, která tak štípala v hrdle, že jsme se rozkašlaly.

„Byla jste někdy ve Florencii?“

Se svraštělým čelem jsem zírala na muže v nápadných brýlích. Byly černé a hranaté a po stranách měly vyraženou zlatě olemovanou značku, kterou jsem neznala. Mezi námi trůnil veliký lesklý psací stůl a paprsky odpoledního slunce se odrážely od důstojného stříbrného štítku se jménem: Michael Grüner, notář. Uvelebila jsem se v tak pohodlném koženém křesle, až jsem pochybovala, jestli se z něj vůbec budu moct zvednout, a dívala jsem se na muže, který mi včera telefonoval. Bezvadně padnoucí oblek s jemným proužkem, vlasy učesané na patku, drahé brýle – a zvláštní schopnost ohromit návštěvy. Copak si teď vážně budeme povídat o dovolené? To nemá v diáři další klienty, kterým by za každou minutu vytáhl z kapsy tolik peněz, kolik si v kavárně vydělám za celý den?

Když jsem neodpovídala a jen nejasně pokyvovala hlavou, protože mi celá ta situace byla celkem nepříjemná, hovořil dál.

„Dobře tedy, přejdeme k té závěti, abyste tomu lépe porozuměla. Smím vám přečíst dotyčnou formulaci?“

Jen do toho! křičel můj vnitřní hlas. „Ano, prosím,“ odpověděla jsem poslušně.

Se šustěním před sebou urovnal papíry, posunul si brýle a odkašlal si. „Tedy... ,Carlottě Ricciové odkazují já, Fabrizio Poli, byt na Via della Spada ve Florencii.‘ A pak je tu ještě jedna věta v italštině, kte-

rou byste si raději měla přečíst sama.“ Podal mi list papíru. Jako automat jsem se předklonila a četla, kam ukazoval prstem: „*Perché mi è stata una nuova famiglia.*“ Protože pro mě byla novou rodinou. Musela jsem polknout. Nervozita neustupovala, přidaly se k ní však další emoce a v hlavě mi vytvořily tornádo. Jako rodinu, tak mě viděl? Přitom jsme spolu sotva prohodili pár slov při objednávání kávy.

A co to má znamenat s tím bytem? Pán s novinami tedy vlastnil byt ve Florencii. Pak tam nejspíš žil, možná se v tom bytě i narodil? Na všechny tyhle věci bych se ho musela zeptat. Proč jsem to nikdy neudělala, nikdy se nezeptala, odkud přesně z Itálie pocházel? Jen proto, že v Marburku i jinde bylo tolik někdejších gastarbeitrů z Itálie, kteří tady stejně jako moji prarodiče zůstali a tak dobře se začlenili do našich životů, že už jejich minulost nikoho nezajímala? Byt ve Florencii. A teď patří mně. S očima dokořán jsem se dívala na notáře, který pořád seděl naproti mně s tichým úsměvem na rtech a tvářil se, že si rovná lejstra.

„Ale... co to znamená?“ zeptala jsem se chraplavým hlasem. Zvedl oči a roztáhl ústa do širokého úsměvu.

„To znamená, že nejspíš brzy získáte pěknou hromadu peněz. Via della Spada je ulice v drahém centru Florencie, pokud se nemýlím. Kdo tam vlastní nemovitost, ten má vystaráno.“

„Já... jak... Fabrizio Poli...“ Z mých úst to jméno pořád znělo cize a nepatříčně. A znovu mi hlavou proletělo slovo „rodina“. „Takže pocházel z Florencie? Co přesně dělal?“

V Grünerově obličejí se objevilo překvapení.

„Neznala jsem ho moc dobře,“ pustila jsem se rychle do vysvětlování, „sice jsme se denně vídali v kavárně, kde pracuju, ale příliš často jsme se nebavili.“

Notářovo obočí se sotva znatelně pozvedlo a jeho pohled se vrátil k dopisu na stole. Zdálo se, že se soustředí na slovo *famiglia*, a pak opět vzhlédl ke mně.

„Na to vám bohužel nedokážu odpovědět.“

„Měl ještě nějakou rodinu, někoho, komu něco odkázal a koho bych se mohla zeptat?“ Cítila jsem narůstající nutkání zjistit o pánovi s novinami něco víc. Jeho slova ve mně zanechala pocit závazku i zvědavost. Zvědavost, která přišla příliš pozdě, pomyslela jsem si hořce.

„Nemohli jsme na nikoho přijít, takže nemovitost přechází výhradně na vás. Peníze věnoval dobročinné společnosti.“

Zadumaně jsem přikývla. Na otázky už je tedy pozdě a já si připadala o to provinileji, že mi zanechal takový dar. Dar, který jak mi najednou proletělo hlavou, přišel v pravou chvíli. Copak jsem ještě včera neseděla s Fritzi a Johanem u stolu a nepřemýšlela o tom, jak se dostat k penězům? Bylo to vážně teprve včera? Jsem v téhle kanceláři opravdu teprve půl hodiny? Zdálo se mi, jako by uplynuly celé dny, možná týdny.

„Jen mi musíte ještě říct, jestli chcete dědictví přijmout. Kdybyste potřebovala víc času na rozmyšlenou, máte na to ještě pět týdnů, do osmadvacátého května. Tady najdete všechny informace k dědictví a dalšímu postupu.“ Podal mi pár papírů, písmenka se mi však rozplývala před očima.

Viděla jsem před sebou Fabriziovy něžné oči, které na mě upíral v ten den, kdy zemřel, kdy se zdálo, jako by mě chtěl utěšit. Pomalu jsem zavrtěla hlavou.

„Ne, myslím, že žádný čas nepotřebuju. To dědictví přijímám.“ Možná to bylo to nejhoupější rozhodnutí v mém životě. Možná se notář mylí a místo hromady peněz mi k nohám spadne hromada dluhů. Ale začínala jsem mít pocit, že Fabriziovi Polimu něco dlužím. A pokud mi chtěl ten byt odkázat, tak si ho taky nechám.

Jako ve snách jsem podepsala formuláře, které mi pan Grüner podal, ještě jednou jsem mu ukázala občanku a odpověděla na pár otázek. Pak ke mně přes stůl přesunul jednoduchou velkou obálku, která viditelně ukrývala jakýsi větší předmět. Bez přemýšlení jsem po ní sáhla a nahmatala něco tvrdého a pevného.

„Klíč,“ napověděl mi. „V obálce také najdete přesnou adresu bytu a samozřejmě veškeré další nezbytné dokumenty. Pokud nemáte otázky, popřeji vám hodně štěstí na vaší další cestě.“

Pochopila jsem, že jsem propuštěná. Mechanicky jsem vstala a podala notáři ruku. Zamumlala jsem „díky“ a později jsem ani nevěděla, jak jsem se dostala na ulici, natolik jsem byla pohroužená do myšlenek.

Jako omámená jsem ohmatávala obálku, přes papír cítila váhu klíče a v hlavě mi divoce kroužily myšlenky. Fabrizio, říkala jsem si, co mi to děláš? I když jsem toho o něm věděla tak málo, v tuto chvíli jsem ho velmi postrádala. Jak ráda bych teď šla do kavárny, posadila se k němu ke kulatému stolku a s tázavým pohledem k němu přisunula obálku. Jenže bych ho tam nenašla, už není na světě. Najednou jako bych to konečně pochopila: Fabrizio je mrtvý. Okamžitě jsem pocítila smutek. Není zapotřebí někoho dokonale znát, abyste pro něj mohli truchlit, to jsem teď viděla. Stačí, abyste ho každý den potkávali a věděli o něm třeba jen pár drobností, ano, abyste ho považovali za součást vlastního života.

„Teda, musím říct, že to je vážně díra.“ Fritzi se šokovaně rozhlížela. Bylo to poprvé, co vstoupila do mého pokoje, protože k přijímání návštěv se moc nehodil. Fritzi se zastavila u psacího stolu a vzala do ruky skicu, na které jsem popaměti zachytila jednoho z kavárenských hostů, přelétla pohledem po ostatních, co tam ležely, a rozvážně položila kresbu zpátky.

„Ty se ti vážně povedly, Carli. To je přece ten pán, co na cappuccino vždycky vyžaduje dávku kakaa navíc. A hele, to je ta, co je údajně alergická na kofein!“

Seděla jsem na posteli s koleny u brady, vedle sebe jsem položila obálku s klíčem. Poslala jsem Fritzi zprávu s voláním o pomoc. Pořád se mi nedařilo utřídit si myšlenky, v duši jsem měla chaos. Nemohla jsem dostat z hlavy notářova slova ani řádky, které napsal Fabrizio. Navíc tu byl nekonečný proud otázek, který mi bránil začít na kteroukoli z nich v klidu hledat odpověď.

Ještě cestou domů jsem Fritzi napsala a ta okamžitě potvrdila, že se u mě po práci zastaví. Byla samozřejmě zvědavá na to, co jsem se u notáře dozvěděla, stejně jako já ještě před několika hodinami.

Žuchla vedle mě na postel a posadila se do tureckého sedu.

„To je ale zatraceně malá postel.“ Pak natáhla ruku k obálce. „To je teda on, ten klíč od tvýho bohatství? Od brány blaženosti? Klíč od El Dorada?“